

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2022 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim

z dnia 31 sierpnia 2022 r.

sygn. akt I C 29/22

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów

zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim, w sprawie z powództwa M. S., przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., w punkcie 1. oddalił powództwo, a w punkcie 2. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, który za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika wywiódł apelację, zaskarżając wyrok w całości.

Apelujący zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, naruszenie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a konsekwencji przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie poszkodowany, w osobie Pana V. T., nie złożył podpisu pod umową cesji, podczas gdy z okoliczności sprawy, przede wszystkim zaś z analizy dokumentów jednoznacznie wynika, iż podpis taki został przez poszkodowanego złożony pod ww. dokumentem, co w konsekwencji doprowadziło do stwierdzenia przez Sąd I instancji, o braku legitymacji czynnej Powoda do występowania w procesie - ergo - oddalenia przez Sąd I instancji powództwa w całości,

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie:

a) pkt I wyroku - poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.519,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie zgodnie z treścią petitum pozwu,

b) pkt II wyroku - poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

Nadto, apelujący wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, do którego zastosowanie znajdują przepisy art. 505¹ k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c. Apelacja wywodzona w ramach tego postępowania ma charakter ograniczony i jej celem jest zbadanie zgodności wyroku ze zgromadzonym przez sąd pierwszej instancji materiałem procesowym (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., OSNC 2008/6/55). Nadto, zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c., można oprzeć ją wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. W takim ograniczonym zakresie (wynikającym z zarzutów apelacyjnych) przeprowadzana jest kontrola instancyjna. Sąd okręgowy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem uzasadnienie wyroku, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., zawierać będzie jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Na aprobatę zasługują także rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji.

Sąd odwoławczy może z urzędu stwierdzić wyłącznie naruszenie prawa materialnego, jest natomiast związany zgłoszonymi w apelacji zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego (uchwała Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., sygn. III CZP 49/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2004 r., sygn. I CZ 40/04). Bez podniesienia w ramach apelacji odpowiedniego zarzutu, sąd odwoławczy nie może wziąć z urzędu pod rozwagę uchybień prawu procesowemu, popełnionych przez sąd I instancji, choćby miały wpływ na wynik sprawy. Jedyne wyjątek ustanowiony w art. 378 § 1 zd. 2 k.p.c., nakazuje sądowi II instancji w granicach zaskarżenia wziąć pod uwagę nieważność postępowania przed sądem I instancji.

Skarżący sformułował w swojej apelacji wyłącznie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który nie zasługiwał na uwzględnienie. Apelacja powoda nie zawiera należytego wyводу wskazującego, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest sprzeczna z logiką lub zasadami doświadczenia życiowego. Trzeba wskazać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zarówno Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

Zarzut wadliwości oceny dowodów, aby mógł być skuteczny, winien obejmować wskazanie konkretnych błędów w logice wyводу Sądu I instancji lub jego sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego. Winien także zawierać taką analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, z której będzie wynikało (zgodnie właśnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego) nie tylko to, że materiał ten może prowadzić do innych wniosków niż wyciągnięte przez Sąd Rejonowy, ale że ustalenia te nie są możliwe do poczynienia w oparciu o tak zebrany materiał. Apelacja takiego

wyvodu nie oferuje, a ocena dokonana przez Sąd Rejonowy w trybie art. 233 § 1 k.p.c. tych reguł nie naruszała, w szczególności w zakresie oceny wskazanego w apelacji dokumentu - umowy cesji z dnia 16 lipca 2021 r.

W postępowaniu cywilnym znajduje zastosowanie reguła wynikająca z przepisu art. 6 k.c., w myśl której prawa podmiotowe mogą być skutecznie dochodzone o tyle, o ile strona jest w stanie przekonać co do faktów, z których wyprowadza korzystne dla siebie twierdzenia. Sąd powinien więc przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała ona w sposób przekonujący. Uwzględnić przy tym należy, że sąd musi rozstrzygać merytorycznie także wówczas, gdy postępowanie dowodowe nie przyniosło efektu; sąd powinien rozstrzygnąć na niekorzyść osoby, która opierała swe twierdzenia na faktach nieudowodnionych (komentarz do art. 6 k.c. red. Załucki 2023, wyd. 3/Doliwa – System Informacji Prawnej Legalis, wyrok Sądu apelacyjnego w Katowicach z 30 sierpnia 2018 r., sygn. I ACa 72/18).

Sąd Rejonowy przyjął należyte założenia w zakresie rozkładu ciężaru dowodu, mając na uwadze także wcześniejsze uznanie roszczenia dokonane przez ubezpieczyciela (decyzja z dnia 12 lipca 2021 r.) oraz to, że w aktach szkody znajduje się wcześniejsza pominięta przez powoda umowa cesji praw sporządzona w dniu 21 czerwca 2021 r. Argumenty przytoczone przez Sąd I instancji sąd odwoławczy w pełni podziela.

Istotne jest, że pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wyraźnie kwestionowała, że to poszkodowany V. T. złożył swój własnoręczny podpis pod umową cesji z dnia 16 lipca 2021 r. Powód co do tych twierdzeń pozwanego w ogóle się nie wypowiedział, zatem należało uznać powyższy fakt za przyznany przez powoda.

Trzeba podkreślić, że powód złożył do akt sprawy umowę cesji z dnia 16 lipca 2021 r. Przedłożony dokument jest dokumentem prywatnym, gdyż takim dokumentem jest każdy dokument pisemny lub elektroniczny, który nie odpowiada wymaganiom przewidzianym dla dokumentu urzędowego (por. wyr. SN z 3.10.2000 r., I CKN 804/98, Legalis). Wprawdzie z faktu przedłożenia dokumentu prywatnego należy wyprowadzić ogólny wniosek o autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał. Domniemanie to w zdecydowanej większości wypadków będzie pokrywało się w skutkach z domnianiem prawdziwości. Domniemanie to, tak jak pozostałe domniemania związane z dokumentami, może zostać obalone, przy czym ciężar dowodu spoczywa na stronie, która twierdzi, że zawarte w dokumencie prywatnym oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi (art. 253 zd. 1 k.p.c.). Rozkład ciężaru dowodu zmienia się w zależności od tego, która ze stron zaprzecza prawdziwości podpisu na dokumencie. Jeżeli bowiem podpis na dokumencie wskazuje na pochodzenie dokumentu od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna wykazać strona, która z dokumentu takiego chce skorzystać (art. 253 zd. 2 k.p.c., art. 6 k.c.).

W tym względzie, Sąd Rejonowy słusznie odwołał się do treści przepisu art. 253 k.p.c., a pozwany nie sformułował w tym zakresie zarzutu naruszenia prawa procesowego. Sąd Rejonowy doręczając powodowi odpis sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty, zobowiązał stronę działającą przez profesjonalnego pełnomocnika do złożenia pisma przygotowawczego zawierającego ustosunkowanie się do sprzeciwu, w tym w szczególności do zarzutu, że poszkodowany nie podpisał umowy cesji (art. 253 k.p.c.). Powód pomimo zobowiązania nie złożył pisma przygotowawczego. Ponadto, pełnomocnik powoda nie stawiał się na rozprawę w dniu 30 sierpnia 2022 r., o terminie której został prawidłowo zawiadomiony w dniu 8 sierpnia 2022 r. – k. 38. Z kolei obecny na tej rozprawie pełnomocnik pozwanego podtrzymał zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda – k. 42. Trzeba przypomnieć, że zgodnie z art. 210 § 2 k.p.c., każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących faktów.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy przeprowadził należytą ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, słusznie uznając, iż powód nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności a zatem również istnienia po jego stronie legitymacji czynnej, co uzasadniało oddalenie powództwa. Zarzut naruszenia prawa procesowego podniesiony w apelacji nie mógł doprowadzić do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy nie dopatrując się naruszenia prawa materialnego uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a w konsekwencji wniesiona apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. § 1 i 3 k.p.c. obciążając nimi powoda jako przegrywającego w całości to postępowanie. Zasądzona na rzecz pozwanego należność obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł, odpowiedniej do wartości przedmiotu zaskarżenia, ustalonej na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tj. Dz.U. z 2017 r. poz. 1797).

Alina Szymanowska